

ἐξ οὗ διὰ τῆς τοῦ δένδρου διασχίσεως ἀπολαμ-
βάνεται. Ἐπειδὴ ἡ Καφουρά εἶναι προϊόν χρή-
σιμον εἰς τὴν ἱατρικὴν, εἰς τὰς τέχνας καὶ εἰς
τὴν οἰκιακὸν βίον πρὸς ἐξολόθρευσιν καὶ πρὸς
προφύλαξιν τῶν φορεμάτων ἐκ τῶν φθοροποιῶν
ἐντόμων, πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι εἶναι φάρ-
μακον τὰ μέγιστα ἐρεθιστικόν. Ἐάν καταπίης
25—30 κόκκους αὐτῆς προκαλεῖ μεγάλην ἐρυ-
θρότητα τοῦ προσώπου, φλόγωσιν τῶν ὀφθαλ-
μῶν, σπασμούς καὶ μανιώδη ἐγκεφαλίτιδα, πα-
ραλυσίαν καὶ ἀποπληξίαν, ὅθεν εἶναι οὐσία δη-
λητηριώδης ἐάν τυχόν καταπιθῇ.

Ἐάν διαλύσῃς ἐν μέρος καφουράς εἰς 6 μέρη
οἶνοπνεύματος ἢ εἰς 6 μέρη κοινοῦ ἐλαίου θὰ
ἀποκτήσῃς 2 φάρμακα καλούμενα Spiritus καὶ
Oleum Camphurata καὶ ὠφέλιμα πρὸς ἐν-
τερικὰς κατὰ ρευματικῶν, ἐνοχλήσεων καὶ κατὰ
τοιούτων ἀλγηδόνων. Ρευστὸν κατασκευαζόμενον
ἐκ τῆς διαλύσεως τῆς καφουράς εἰς ῥακὴν, εἰς
τὸ ὁποῖον προστίθεται ἡ κόκκινος τῆς κοκκίνης πι-
περιᾶς θεωρεῖται εἰς τὴν Ἑωσσίαν τὸ καλλίτε-
ρον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον πρὸς διατήρησιν
τῶν φορεμάτων καὶ πρὸ πάντων τῶν γουναρικῶν
ἀπὸ τοῦς σκόρους, καὶ μετὰ τούτου τοῦ ρευστοῦ
ῥαντίζονται τὰ εἰς κιβώτια ἐστοβασμένα φορέ-
ματτα, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται ἀξιόλογα. Τὸ ὄνομα
Καφουρά ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ἀραβικῆς λέξεως
Kabhomfra καὶ Kafour.

Ἐνταῦθα πρὶςθέτομεν καὶ περὶ τινῶν φαρ-
μάκων κατὰ τῶν ἀλγηδόνων τῶν ὀδόντων τὰ
ἐξῆς:

Ἐάν προσθέτῃς πρὸς 2 δραχμὰς βάμματος
τῆς μύρρας 2 κόκκους ὀπίου καὶ 10 κόκκους
Καφουράς καὶ 10 σταγόναις αἰθερίου ἐλαίου τοῦ
ἡδυόσμου τῆς Μένθας θὰ ἀποκτήσῃς ρευστὸν,
τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν τῶν καλλιτέρων κατὰ τῶν
σφοδρατέρων πόνων τῶν προερχομένων ἐξ
ἐντερηδωμένων ὀδόντων. Βρέξον βάμβακα δι'
ὀλίγων σταγόνων καὶ ἐνθεσον αὐτὸν εἰς τὴν
κοιλότητα τοῦ ἀλγοῦντος ὀδόντος σου καὶ ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ σφοδρότεροι πόνοι παύουσιν
ἢ κτευνάζονται, παραχρῆμα δὲ θὰ ἐκθιαιῇς
τοῦτο τὸ ἀξιόλογον ὀδονταλγικὸν φάρμακον.
Πολλάκις μόνον τὸ ἔλαϊον τοῦ πιπερώδους ἡδυό-
σμου διαλελυμένον εἰς οἶνόνπνευμα καταπραΰνει
τοὺς δριμυτέρους πόνους παραχρῆμα.

Σ. ΛΑΝΔΕΡΕΓ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Υ. π. 2

ΚΑΜΗΡΟΥ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἀθήναι. Τυπογραφεῖον «Χρόνου».

Ἀρτίως ἐξεδόθη τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ἔρ-
γον πρωτότυπον τοῦ μουσοτραφεὺς νέου κυρίου
Παναγιωτοπούλου, ὅπερ μετ' ἐπιστάσις ἀνέ-
γνωμεν. Ἐν αὐτῷ εὗρομεν πλοκὴν ἀξιόλογον,
σκέψεις ὀρθὰς, γλῶσσαν διαρρέουσαν καὶ καθα-
ράν, καὶ ξενισμὸν ὅλως ἀπηλλαγμένην. Τὸ μι-
κρόν ἔργον τοῦ κυρίου Παναγιωτοπούλου συν-
ιστᾷ αὐτὸν οὐκ ὀλίγον, διότι τὸ συγγράφειν μυ-
θιστορίας ἐπιτυχεῖς, ἐν Ἑλλάδι τουλάχιστον,
δὲν εἶναι ἐκ τῶν εὐκατορθώτων. Ἀλλ' ὡς τε ἡ
«Παράφρων Ἐρημίτης» ἔχει τὰ μέγα προτέρη-
μα νὰ ᾖ πρωτότυπος καὶ οὐχὶ μεταπεφρασμένος ἢ
ἀντιγεγραμμένος, καθὰ συνήθως πράττουσι τι-
νὲς τῶν παρ' ἡμῖν διαδραματιζόντων πρόσωπων
λογίου καὶ συγγραφόντων διατριβὰς καὶ Με-
λέτας καὶ σκέψεις καὶ μονογραφίας, ἐν μόνον ἐ-
χούσας πρωτότυπον, τὸν ἀπεργὸν τῆς ξένης
ιδιοκτησίας σφετερισμόν. Συγχαίροντες τὸν ἀ-
γαθὸν φίλον κ. Παναγιωτοπούλου διὰ τὸ καλὸν
ἔργον του, παροτρύνομεν αὐτὸν νὰ ἐξακολουθῇ
καταγινόμενος καὶ ἐγκύπτων εἰς τοιοῦτον εἶδος
συγγραφᾶς, διότι, πεπεισμεθα, θέλει ἐπιτυγ-
χάνει.

Ἀθήναι, τῇ 15 Μαΐου 1871.

Α. Σ. Λ.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ καὶ ΛΣΜΑΤΑ.

ΣΤΙΧΟΙ

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΗ.

(σελ. 1—184—8ον ἐν Βρασίλα ἐκ τοῦ τυπογρα-
φείου τοῦ Τρίγωνον 1871. — φρ. 3).

Ὅταν ἡ ἀηδὼν ἐπὶ χλοερῶν καθημένη κλά-
δων ᾄδῃ τὸ ἡδυφθαγγὸν αὐτῆς ᾄσμα, ὅταν

τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἱα ἀνθοῦσιν ὑπὸ τὴν ζωηρόρον ἀκτῖνα τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου, ὅταν ἡ Φοῖβη σελαγίζει ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ αἰγιαλοῦ, ὁ ποιητὴς δύναται βεβαίως νὰ ἐμπνευσθῇ καὶ νὰ τονίσῃ ἑναρμονίως τὴν λύρην του. Ἀλλ' ὅταν οὔτε ἀηδῶν ἵπταται περὶ αὐτόν, οὔτε ῥόδον θάλλει, οὔτε ἡλιος, οὔτε σελήνη ἀπαστράπτουσιν, ἡ καρδία ἀποναρκοῦται καὶ σιγᾷ. Ὅταν τὸ πᾶν περὶ τὸν ποιητὴν εἶναι ὕλη βαρεῖα καὶ ψυχρά, ὅταν ἡ φαντασία του βιοῖ ἐκλυσίπτερος ἐν μέσῳ κοινωνίας, ἐν ἣ ἀντὶ παλμῶν μετρεῖ τις ἀριθμοὺς, ἡ ποίησις εἶναι δυσχερὲς, σχεδὸν ἀδύνατον, ἔργον. Καὶ ὁμῶς ὁ κύριος Κλεάνθης Παπάζογλης παρίστησιν ἐν τῇ γενικότητι ταύτῃ σπουδαίαν ἐξαίρεσιν. Ὁ κύριος Παπάζογλης ἐγράφε γλαφυρωτάτας στροφάς, ἐν αἷς διαλάμπει τὸ αἶσθημα καὶ ἡ φαντασία, ἐν χώρᾳ παγετώδει καὶ ὑλικῇ, ἐνθα ἡ ποίησις εἶναι φυτὸν ἐξωτικὸν καὶ ἀκαλλιεργήσιμον, ἐν χώρᾳ ὅπου τὴν ἁρμονίαν τῆς λύρας ἀντικαθίστησι τοῦ χρυσοῦ ἡ ἁρμονία, ἐν χώρᾳ ὅπου αἱ Μοῦσαι ἐνδιαίτημα ἔχουσι τὸ χρηματιστήριον.

Ἡ Ζωὴ, Τί θέλω, Τὸ γνωρίζει; Ἡ Δέησις, Ἐν νυκτὶ ἔαρος, Τὸ Ζαλακώστειον Τὰ κάλλιη τῆς Αἰθρίας, Τῷ ἥρωϊ Λεωτσάκῳ, ὅπερ ὁμῶς ὁ ποιητὴς δὲν ὤφειλε ἕνεκα πολλῶν λόγων νὰ παρενθέσῃ ἐν τῇ σημερινῇ ἐκδόσει, ἡ χαρίεσσα ἐκείνη μετάρρασις τῆς Σταγόρος, Τὸ ἄσμα τῆς νεότητος, οἱ καὶ ἐν τῷ Ἰλισσῷ κατὰ χωρισθέντες πρὸ κειροῦ Ὀρκοι, Τὸ παρελθόν, τὸ πρὸς τὸ Βερνζέρειον κλίνον Ἡ Μικρὴ Μαρκησία, καὶ πλείστα ἕτερα ἔργα τοῦ κυρίου Παπάζογλη εἰσὶν ὄντως καλλιτεχνήματα ποιητικοῦ νοῦ καὶ θερμότητος καρδίας.

Ἐν μόνον θὰ συστήσωμεν φιλικῶς τῷ Κυρίῳ Κλεάνθῃ Παπάζογλῃ, νὰ ἀπέχη δηλονότι τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς ῥομαντικογραφίας τῶν νεωτέρων χρόνων, ἥτις ἐνιαχοῦ φαίνεται ἐπηρεάζουσα τὴν ποίησίν του. Τοῦτο λέγομεν διότι ἔχομεν πληρεστάτην πεποίθησιν ὅτι ὁ κύριος Παπάζογλης δύναται ἐξ ἰδίας ἐμπνεύσεως νὰ γράψῃ στίχους καλοὺς χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην ἐντυπώσεων τῆς συγχρόνου ξενικῆς λυρικῆς ποιήσεως, ἥτις κατήντησεν εἰς τὴν καθόλου φαντασιοκοπίαν καὶ τὸ φροῦδον.

Ἐπαινοῦμεν, ἐν τέλει, τὸν ποιητὴν διὰ τὸν ἱερὸν σκοπὸν, ὃν προέθετο ἐκδίδων τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος συλλογὴν του, ἀφιερῶσας τὰ ἐξ αὐτῆς

ὕλικά κέρδη ὑπὲρ τοῦ ἐν Βραίλα Ἑλληνικοῦ φιλομούσου Συλλόγου.

ΕΙΣ ΠΟΙΗΤΗΝ.

Ἄν τῆς χαράδρας τὸ φυτόν εἰς ὕλην βορβορώδη φυτρώνει καὶ τὰ φύλλα του κονιορτὸς καλύπτῃ, ἔχει χυμὸν δραστήριον. Ὅμοίως ἐὰν κόπτῃ ὑπὸ ἀλγῶν ὁ ποιητὴς, τὸν νοῦν ἔχει πυρώδη.

Καὶ ὅταν ποῦς ἀπρόσεκτος καὶ ἀμαθὴς, βαδίζων, τὸ ἄνθος πρὶν τοῦ κάλυκος ἀναφυῇ, πατήσῃ, αὐτὸς ἐπίσης ἀμαθῶς τὸ πᾶν παραγκωνίζων, τὸν λύχνον τοῦ σιφοῦ νοῦς προσέχει μήπως σούσῃ;

Πλησίον τῶν βαπτάνων του τί ἄρ' ἀγέ ἐξέχον εἰς ποιητὴν ὡς πρόσθετον ἐπέθηκεν ἡ μοῖρα; ὁ νοῦς του εἶν' ὡς ἀστραπή ἐς τὸ σῦμπαν ταχὺς τρέχων καὶ κεραυνὸς ὁ γόας του καὶ ἡ θρηνώδης λύρα.

Εἰς τὴν ψυχὴν ὁ πόνος του καθόσον συγκεντροῦται τοσοῦτον εἰς τὸ πνεῦμά του ἰσχύς προστίθεται ἔτι ἐκ ταύτης ἡ τῆς λύρας του χορδὴ ἀνακαινοῦται εἰς ἣν ἐν πλέον βάσανον χορδὴν ἔτι προσθέτει.

Ἐν ᾧ ἀρχίζει τὴν στροφὴν τῶν λυπηρῶν του στίχων εἰς βάλασμον ἐν δάκρυ του ὀριμὸ μετασκευάζει· με τοῦτο χρεῖε τὴν πληγὴν βασάνων ἐνδομύχων καὶ ψάλλων με τὴν λύραν του τὸν πόνον κατευνάζει.

Ἡ μοῦσα καὶ ὁ ἔρως του εἰς τὰ ψυχρὰ του στήθη τὸ αἷμά του εἰς ζέοντα κρατῆρα μετατρέπει, εἰς ὃν ἡ τεθλιμμένη του καρδία ἀνεδύθη... κάνεις ἂν δὲν τὸν συμπονῇ, κἂν σεΐασμός τῳ πρέπαι.

Ἡ μοῦσα καὶ ὁ ἔρως· ναι, αὐτὸ τὸ ὄνειρόν του· ἡ μὲν τὴν φαντασίαν του πτεροῖ τὴν φλογεράν του, ὁ δὲ πηγὴ ἀπέραντος εἶν' τῶν ἐμπνεύσεών του, πλὴν τίς μοῖρα ἐπένευσέ ποτε εἰς τὴν χερὰν του;